

O seară la Lido

Vasile Alecsandri

Ridică vâlul negru ce-acoperă a ta față,
Venețio cernită, Venețio măreață!
Și cu o zâmbire dulce fii martur fericit
L-a noastră veselie ș-amor nemărginit!

În vremile trecute a libertății tale,
În timpurile-acele de glorii triumfale
Când nobil rezeamată pe falnicul tău leu,
Vedeai Adriatica săltând la glasul tău.

Gondole negre multe se depărtau de maluri
Și lunecau în taină pe negrele-ți canaluri
Purtând comori ascunse de gingașe simțiri,
Împerecheate inimi pierdute-n fericiri.

Dar spune-mi tu, văzut-ai în gondolă vreodată
Ființă mai frumoasă, mai dulce dezmiardată,
Un înger de iubire cu suflet mai ceresc
Decât minunea scumpă pe care eu slăvesc?

O! gondolă iubită! noi lumii dăm uitare!
Zbori vesel, zbori în pace purtându-ne pe mare,
Și leagănă-n tăcere, sub cerul aurit,
Amorul nostru mare ca cerul nesfârșit.

Și tu, o! vis ferice a tinereții mele!
De-ar fi-n a mea puțință să fac precum doresc,
Aș pune pe-a ta frunte un diadem de stele,
Aș pune sub picioare-ți un tron dumnezeiesc!

Căci te iubesc, Elena, cu-o tainică uimire,
Cu focul tinereții, cu dor nemărginit,
Cu lacrimi și credința, cu dulce fericire,
Cu tot ce este-n mine putere de iubit!

În dragostea cerească visând cerescul bine,
La tine al meu suflet înalță zborul sau.
Tot ce-i mai sfânt pe lume eu îl slăvesc în ține,
Tu ești lumina, viață și dumnezeul meu!

În tine cred, Elena, precum credeam odată
În glasul maicii mele, în sfântul ei amor;
Precum în soare crede natură-ntunecata,

Precum un geniu falnic în falnic viitor.

Tu porți un nume dulce și scump inimii mele,
Un nume ce-mi inspiră un cult dumnezeiesc,
Și care mă încânta că harpele din stele
Și care îmi șoptește de maica ce jelesc.

Iubirea ta-mi insuflă un dor de nemurire!
Iubirea mea mă-nălță la tronul îngeresc!
Și-n leagăn de gondola, în veșnica iubire,
Cât lumea lângă tine aş vrea că să trăiesc!